

un ick sprung of tauglik mit 'rup;
 so set' wi beid' denn baben up,
 un immer uns dor prüft un maht dat Dirt
 un kraht un wirtschafft' un regiert
 un maht denn so'n Upstand schir,
 as wenn de Deuwel unklaut wir. —
 Herr Zemine! Wo würd mi gräsen!
 „Klas Klasen,“ seggt nu de Kaptain,
 „paß du mal up, du wardst dat sehn,
 hei stött mit sin gefährlich Wesen
 taulegt de olle Tunn noch ün,
 un denn ward de Geschicht irst klimm.“
 Un dorbi langt hei in dat Spundlock rin
 un friggt den ollen Tigger swinn
 bi sinen langen Start tau faten.
 „Nu kumm mal her und fat mit an!
 Wir dörw'n em nu nich fohren laten.“
 En jeder höllt nu, wat hei kann.
 Nu fängt dat Dirt denn an tau bröllen
 mit eine wohre Dffenstimm
 un towte in de Tunn herüm,
 dat wi binaß herunner föllen.
 „Herr,“ segg ick, „wenn de Start nu ritt,
 un wenn hei ut de Hand uns glitt!“ —
 „Holl du man wiß, hei ward nich riten,
 ick weit Bescheid un kenn de Switen;
 ick bün hir früher jo all reist
 un herow all männig Tiggerbeist
 bi sinen Start tau hollen hatt.“
 Kum hadd hei't seggt, dunn slogen wi en Rad,
 dunn klypt, so as dat Beist sid rögt,
 de olle dwaitsche Tunn tau höcht,
 un de Kaptain un ick herunn!
 Un't Beist was rute ut de Tunn.
 „Holl wiß!“ röppt de Kaptain, „holl wiß!
 Süs friggt de Rader uns tau packen.
 Klas Klasen, holl! Wi jünd verluken jüs! —
 Nu neist'e ut! Nu spuck di unn're Hacken!“
 Ich höll un höll nu allermeist,
 un furt gung nu mit uns dat Beist,
 furt gung hei mit uns buscherin;
 wi beiden immer achter drin.
 „Dat holl de Düwel ut, Kaptain!